

кѣ призъка марія сестра својота речъши: оүунтель
се юсть, и зовѣтъ та. она же яко оуслыша, вѣста
ко скоро, и идѣ къ юмоу. неоуже вѣ пришълъ ніс въ
лѣ вѣсь, и вѣ на мѣстѣ юре, идѣже сърѣте и марфа.
амъ ноуден же сѫщен съ юсѣ въ домоу и оутѣшающе ј,
видѣвъше мариј, яко скоро вѣста и иди, по юсѣ
идоша, глѣжше: яко идѣть на гробъ, да плауетъ сѧ
лѣ тоу. мария же яко приде, идѣже вѣ ніс, видѣвъши
и, паде юмоу на ногоу, глѣжши юмоу: ги, аще бы
лѣ былъ съде, не бы мон братъ оумъръ. ніс же яко ви-
дѣ јх плаужиј сѧ, и пришъдъша имъ съ юсѣ ноуден
амъ плаужија сѧ, запрѣти дхоу, и вѣдумјти сѧ самъ. и
рече къде положи сте и; глаша юмоу: ги, приди и
лѣ виждь. и прослызи сѧ нісъ, глахъ же ноуден: виждь
асъ како любљаше и. и юциниже отъ нихъ рекоша: юмо-
лѣ жаше ли съ отъврѣзър оун слѣпоуомоу, сътвори-
лѣти, да и съ неоумъреть; ніс же пакы прѣтъ вѣ сеъ,
приде къ гробоу. вѣ же пециера, и камень лежаше
лѣ на юси. гла же ніс: вѣдумјте камень. гла юмоу се-
стра оумъръшаго марфа: ги, оуже смиришъ: ует-
мѣ врѣдъи юси боя юсть, гла юр ніс: не рекохъли ти, яко
аще вѣроуиши, оуздриши славж бѣнїј; вѣдаша же
макамень, идѣже вѣ оумъръи лежа. ніс же вѣзвѣдъ оун
горъ, и рече: оує, хвалж тебъ вѣдуахъ, яко оуслыша-
мв ма. азъ же вѣдъахъ, яко вѣсегда мене послѹшај-